

Pe drumul spre Emaus

Luca 24

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 24.09.2018, Actualizat: 24.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Luca 24

Introducere

Toate evangheliile se termină cu relatarea despre învierea Domnului Isus. Cu siguranță ne este cunoscut că fiecare evanghelie o face într-un mod specific. Fiecare evanghelie ne relatează învierea în caracterul special al întregii evanghelii, care o descrie. Este deci același caracter în care Domnul Isus Însuși este prezentat în fiecare evanghelie. La Luca Domnul Isus este Acela care a revelat aici pe pământ harul și îndurarea lui Dumnezeu. În acest caracter Îl vedem prezentat în suferințele Sale și în moartea Sa. De aceea Luca nu ne relatează atât de mult despre suferințele Domnului Isus din cauza păcatelor. Nu auzim nimic despre păcate, despre jertfa pentru păcat, despre părăsirea Lui de către Dumnezeu în cele trei ore de întuneric. Aceasta o găsim la Matei și la Marcu. În evanghelia după Luca ni se arată cum harul și îndurarea lui Dumnezeu vor să se desfășoare și cum puterile întunericului se împotrivesc acestui fapt, cu scopul final să nimicească această mărturie despre harul și îndurarea lui Dumnezeu. Cel mai clar se vede aceasta în moartea Domnului Isus. Aici vedem pe Domnul în cele trei ore de întuneric, care reprezintă întreaga putere spirituală a întunericului. Dar în momentul când această putere atinge punctul ei culminant, perdeaua Templului se deschide de sus până jos, pentru ca prin moartea Domnului Isus tot harul lui Dumnezeu să-și poată acum crea un drum spre inima omului. Căci harul și îndurarea lui Dumnezeu se bazează pe moartea Domnului Isus. Însă atâta timp cât această bază, acest fundament acceptat de Dumnezeu, nu a fost pus, harul și îndurarea lui Dumnezeu nu a putut duce pe nimeni în cer. Însă apoi auzim cuvântul Domnului nostru pe cruce adresat tâlharului, care l-a dăruit inima: »Astăzi vei fi cu Mine în Paradis«.

O deschidere puternică

Cerul a fost deschis prin moartea Domnului nostru. Acesta este un har dublu al lui Dumnezeu. Așa ne este prezentată lucrarea aici la Luca. Prin moartea Domnului harul și îndurarea pot să se desfășoare cu privire la noi. Perdeaua s-a deschis și bunătatea lui Dumnezeu curge acum neîngrădită spre noi ca lumina – cerul este deschis! Și acesta este caracterul deosebit al acestui ultim capitol. Este mărturia despre puterea care deschide, care ne este prezentată aici în acest capitol. Căci sunt așa de multe lucruri care se deschid: mormântul se deschide, ochii se deschid, Scripturile se deschid, mintea se deschide și în cele din urmă cerul se deschide. Este o deschidere uriașă, pentru că Domnul Isus a înviat din moarte și pentru că El prin moartea Sa a zdrobit puterea întunericului.

Învierea Domnului și mormântul gol

Noi spunem că aceasta este istoria învierii Domnului. Dar învierea propriu-zisă a Domnului Însuși nu o găsim în niciuna din cele patru relatări din evanghelii. Nu ni se relatează niciunde, ce a avut loc în cele mai de dimineață ore ale acestei zile. Domnul Isus a înviat dintre cei morți în dimineața acestei zile și a părăsit mormântul. Putem fi siguri, că Domnul Isus a părăsit mormântul înainte ca îngerul să rostogolească piatra, așa cum ne spune Matei. Piatra grea nu putea să-L rețină, tot așa cum mai târziu în Ioan 20 ușile încuiate ale ucenicilor adunați nu

puteau să-L rețină. Piatra nu a fost dată la o parte prin rostogolire pentru ca Domnul Isus să poată ieși afară. Piatra a fost rostogolită pentru ca noi, tu și eu, să putem merge înlăuntru. Piatra a fost rostogolită pentru ca noi să putem privi înlăuntru în mormântul deschis, nu ca să vedem, că acolo este ceva, ci să vedem că acolo nu este nimic – că mormântul este gol. Și mormântul gol este prima dovadă despre harul lui Dumnezeu. Învierea nu este numai o dovadă a atotputerniciei lui Dumnezeu, ci și o dovadă a triumfului harului dumnezeiesc. Căci acum omul poate fi nu numai salvat de păcate, ci el poate fi adus chiar în cerul deschis, căci la sfârșitul acestui capitol Domnul Isus merge în cer.

Femeile cu mirodenii

Femeile erau în drum spre mormânt cu mirodeniile lor. Dar ele au venit prea târziu. Acolo, în Betania, Domnul Isus a fost uns pentru înmormântarea Sa. Acum aceste femei vin prea târziu. Ele vin la mormânt și văd că piatra a fost dată la o parte. Și când au intrat în mormânt n-au găsit trupul mort al Domnului. Interesant este aici faptul că acum se vorbește de „Domnul”, cu toate că până aici în evanghelie nu s-a vorbit așa. Dar acum este „Domnul”. El este Domnul, care a înviat, care a biruit moartea și a revenit ca viața. Este, așa cum am spus, triumful harului. Și ca să mai revenim încă o dată să vorbim despre lucrarea Domnului Isus: în evanghelia după Luca această lucrare ne este prezentată în legătură sau în caracterul jertfei de pace. Este o jertfă – moartea Domnului este baza pentru ca Dumnezeu să poată avea părtășie cu noi. Dumnezeu vine acum la noi pe baza mormântului gol. Și așa după cum Domnul Isus a înviat dintre cei morți, tot așa și noi am înviat împreună cu El și am fost aduși în părtășie cu Dumnezeu.

Doi bărbați în haine strălucitoare

Matei ne prezintă învierea în legătură cu rămășița spirituală din Israel, pe care El a găsit-o în Galileea. Vedem aceasta și în viitor. În evanghelia după Marcu sunt pregătiți și trimiși slujitori. Ioan ne relatează despre formarea familiei dumnezeiești, că la Tatăl sunt aduși copiii: »Mă duc la Tatăl Meu și Tatăl vostru«. Dar la Luca vedem că învierea Domnului Isus ne introduce într-o stare nouă, în starea de om nou. Și în acest context ne întâmpină aici la mormânt doi bărbați. Sunt doi bărbați în haine strălucitoare. Textual aici stă scris: „veșminte scânteietoare” – luminând ca fulgerul. Acesta este fulgerul care vine din cer. Așa vedem noi pe acești bărbați îmbrăcați cu lumină cerească. Desigur aceștia sunt îngeri. Dar nouă nu ni se spune aceasta. Ei ne sunt prezentați la Luca ca bărbați. La Matei este important, și în legătură cu învățătura din Vechiul Testament, ca să fie un înger, care aduce mesajul. La Marcu aceste persoane sunt denumite tineri și aceasta înseamnă de fapt slujitori. Dar aici sunt bărbați în haine strălucitoare. Un Om a înviat dintre cei morți și împreună cu El vedem pe alții, care sunt îmbrăcați cu lumina din înălțime. Aceasta ne amintește de evenimentul din capitolul 9 de pe muntele transfigurării. Acolo Domnul a apărut în glorie și împreună cu El în glorie a apărut Moise și Ilie. Și noi știm că acești doi ne prezintă un tablou al credincioșilor în legătură cu Domnul glorificat. Și astfel aici în Luca 24 se accentuează, că odată cu învierea a fost creat un om nou: omul nou îmbrăcat cu lumină cerească. Și când va reveni Domnul Isus, apariția Lui va fi asemenea fulgerului care străbate de la răsărit la apus (Matei 24). Fulgerul este o lumină care luminează din cer pe pământ. Așa va apărea Domnul și noi credincioșii împreună cu El în glorie (Coloseni 3). De aceea vedem aici pe acești doi bărbați în haine strălucitoare,

scânteietoare.

Și acum se adaugă un punct important, care caracterizează acest întreg ultim capitol. Este ceea ce spun acești bărbați: »Pentru ce căutați pe Cel viu între cei morți? Nu este aici ...«. Aceasta ne arată acest aspect important, că noul, Cel înviat dintre cei morți, nu mai este în legătură cu cel vechi și nici nu poate fi amestecat cu el: »Este o creație nouă, iată, totul a devenit nou«. Omul natural este privit ca fiind mort spiritual. Și de la morți nu poți aștepta înțelepciune sau înțelegere. Dar nouă, celor care credem, ne-a fost dată înțelepciune – înțelepciune de sus, înțelepciune de la Dumnezeu. Căci Domnul Isus, care a înviat dintre cei morți, Cel viu – El a devenit pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințenie și răscumpărare (1 Corinteni 1.30). Da, aceste lucruri se găsesc numai de partea cealaltă a morții, în El, Cel înviat. »Nu este aici!« Ce cuvânt adevărat. Să păstrăm aceasta în amintire, pentru ca să nu căutăm speranța și bucuria noastră la cei morți. »Nu este aici, ci a înviat«.

Știți voi, un alt lucru deosebit este și în ceea ce acești bărbați *nu spun*. Ei nu vorbesc despre Galileea. Ei nu spun: »Mergeți în Galileea și acolo Îl veți vedea«. Aceasta este important, cum am spus, la Matei. Căci Domnul Isus a chemat pe ucenicii Săi în Galileea. Aici El a găsit și format rămășița credincioasă al lui Israel. Și aici în Galileea se unește El cu ei după înfăptuirea lucrării, ca să fie la ei. De aceea la Matei nici nu se vorbește despre înălțarea la cer. Aici, în evanghelia după Matei, Domnul este arătat în legătură cu rămășița, ca și cum El niciodată nu ar fi plecat. Dar toate acestea nu le găsim aici la Luca. Nu găsim nici misiunea de a boteza și nici nu citim despre semne și minuni, care trebuiau să însoțească cuvintele ucenicilor. Toate acestea se găsesc la Matei și la Marcu. Aici ne sunt prezentate gândurile referitoare la Adunare (Biserică). Aici se vorbește despre venirea Duhului Sfânt, despre evanghelia creștină și în mod indirect ne sunt prezentate gânduri referitoare la Adunare. Aici accentul se pune pe ceea ce a spus Domnul: se atrage atenția asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Găsim mereu aceasta aici în aceste versete. Aceasta scoate în evidență importanța Cuvântului lui Dumnezeu în mijlocul Adunării Sale. Aici nu este în primul rând decisiv, că Domnul Isus a fost văzut cu ochii naturali, căci de aceasta n-a avut parte niciunul din noi. Și cu toate acestea noi credem în înviere. Cu toate acestea noi credem în Domnul înviat. De ce? Nu pe baza a ceea ce am văzut cu ochii naturali, ci pe baza a ceea ce am auzit prin Cuvântul lui Dumnezeu. Este ceea ce am găsit în Vechiul Testament: Moise, prorocii și psalmii și în Noul Testament cuvintele Domnului Isus Însuși și cuvintele apostolilor. De aceea începând din această zi suntem chemați să credem Scripturile sfinte care ne-au fost transmise. Căci în evanghelia după Ioan citim: »Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut.«

Cuvântul și lucrarea lui

Însă aici mai învățăm și o altă lecție. Noi putem auzi Cuvântul, putem citi Cuvântul o dată, de două ori, de mai multe ori și cu toate acestea s-ar putea ca el să nu facă din noi un alt om. Mărturia celor doi bărbați a avut același efect: femeile și-au amintit de cuvântul Domnului – dar cu regret din aceasta nu a rezultat nimic. Tot așa și astăzi sunt unii creștini, care au cunoștințe despre Cuvânt și despre Domnul Isus și despre învierea Sa. Dar ce urmări are aceasta în viața lor? Ei au auzit Cuvântul lui Dumnezeu de la bărbați ai lui Dumnezeu, dar Cuvântul nu a găsit nici un ecou în viața lor. Tot așa la femei, cuvântul nu a avut nici un efect. Căci atunci când ele au spus aceasta ucenicilor, mărturisirea lor nu a creat o impresie mare asupra

acestora: »Cuvintele acestea păreau înaintea lor un basm și nu le credeau«. Ca un basm! Ști tu, că aceasta înseamnă de fapt „absurditate” sau „nonsens”? Aceasta se găsește la oamenii care nu sunt întregi la minte. Dar aici sunt credincioși, oameni născuți din nou! Da, aceasta înseamnă însă, că – chiar dacă noi suntem născuți din nou – Cuvântul poate trece pe lângă noi. Noi Îl auzim desigur, dar el trece pe lângă sufletele noastre și atunci ni se pare a fi ca o absurditate. Nu, ucenicii nu devin interesați. Numai unul dintre ei cel puțin se scoală, ca el însuși să vadă: Petru. Petru se duce și vede mormântul gol. Gândește-te! Mărturia despre mormântul gol și cuvântul femeilor, toate acestea nu arată nici o influență - »... a plecat acasă, mirându-se de cele întâmplare«. Înapoi acasă – aceasta înseamnă, înapoi în mediul propriu de viață, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Tot așa și noi, după ce am auzit Cuvântul probabil vestit prin predică, ne întoarcem pur-și-simplu acasă, fără să fi lăsat Cuvântul lui Dumnezeu să pătrundă în inima noastră. Ne-am clădit propria viață, în care Cel înviat nu are niciun loc.

Ucenicii pe drumul spre Emaus

Avem acum aici istoria celor doi ucenici pe drumul spre Emaus. Acest lux de amănunte ni-l relatează numai Luca. La Marcu găsim un indiciu mic referitor la acest eveniment. Care sunt deci învățăturile acestei istorii? În primul rând desigur, că Domnul Isus Însuși (nu bărbații în veșminte strălucitoare) atinge inimile noastre și le face să ardă. Mărturia despre Domnul Însuși – și aceasta este lucrarea Duhului Sfânt – atinge inimile noastre și le face să ardă. În al doilea rând această istorie ne arată, că o lucrare poate face ceea ce nici chiar explicarea Scripturii nu poate face – frângerea pâinii, indiciul referitor la suferințele și moartea Domnului Isus, pentru ca să cunoaștem pe Domnul Însuși. Și în al treilea rând ne sunt arătate următoarele: ucenici s-au dus de fapt ca și Petru acasă. Ei au plecat din Ierusalim, unde de fapt Ierusalimul era locul celor vii, locul Domnului viu. Și ei au plecat totodată și din părtășia credincioșilor. Căci ucenicii, cei unsprezece împreună cu femeile și ceilalți, erau cu toți într-o casă. Erau însă acolo doi care nu puteau sta locului (dacă avem voie să spunem așa), nu mai aveau răbdare și au plecat acasă. Dar când ei sunt gata să includă pe Domnul în viața lor și pe drumul lor, atunci Domnul va veni și va găsi acces la inima lor. Și apoi noi învățăm două lucruri uriașe: întâi, că ei L-au constrâns pe Domnul să rămână la ei și că Domnul a intrat la ei, ca să rămână la ei. În al doilea rând, că ei s-au întors înapoi la locul unde erau adunați credincioșii și unde Domnul este în mijlocul lor. Aceasta este viața de creștin. Viața noastră creștină se mișcă în principal în interiorul acestor două domenii – acestea sunt, domeniul casei noastre și domeniul părtășiei credincioșilor în străngerile lor laolaltă. Dacă adăugăm la aceasta locul paralel din Marcu 16 – acolo citim despre drumul celor doi ucenici la țară (pe câmp) -, putem atunci să numim și domeniul muncii noastre. În toate cele trei domenii Domnul Isus trebuie să ocupe locul dintâi. El are dreptul la aceasta. Și dacă aceasta nu este așa la noi, la tine și la mine, El dorește totuși cu plăcere și blândețe să vină la noi, ca să ocupe acest loc.

Domnul înviat a mers cu ei

Cei doi ucenici sunt deci pe drumul de la Ierusalim spre Emaus. Ei discutau despre lucrurile care avuseseră loc. Și în timp ce mergeau, Domnul Isus Însuși vine la ei. Este primul lucru pe care îl auzim despre Domnul înviat în acest capitol. Domnul are un trup de înviere și nu mai

este dependent de un mormânt deschis sau de uși deschise. Acest trup de înviere are alte însușiri, mult mai înalte și mai minunate, decât acelea pe care noi le cunoaștem acum cu trupurile noastre pământești, muritoare. Pe de altă parte, cu toate acestea prezența Sa aici este așa fel, că ucenicii nu au observat ceva deosebit. Și aceasta ne ajută să înțelegem cum va fi în timpul Împărăției de o mie de ani, când noi vom domni împreună cu El aici pe pământ în viața de înviere. Desigur în cazul celor doi ucenici era din cauza ochilor lor, că ei nu L-au recunoscut. Ochii lor i-a împiedicat. Și cu toate acestea Domnul a venit la ei ca Om adevărat și le-a vorbit: »Ce cuvinte sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?« Aceasta este ciudat. Un om, care și el vine de la Ierusalim, și el nu știe nimic despre cele întâmplare? Nu trecuse mult timp de când Mielul de paște a fost sacrificat și de când ochii tuturor au fost îndreptați spre Isus din Nazaret. Ne putem imagina viu, cum ucenici s-au oprit uimiți și au privit cu neîncredere pe Domnul. Unul dintre ei, Cleopa, a răspuns: »Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu ști ce s-a întâmplat în el zilele acestea?« Cum răspunde Domnul la aceasta? El nu vorbește împotriva, dar nici nu spune „da”. El dorește să-i scoată din rezervă, dacă am voie să mă exprim așa. Așa cercetează Domnul motivațiile inimii și gândurilor noastre. Să ne gândim bine la aceasta, în mod deosebit când vorbim cu El în rugăciune. Desigur Domnul cunoaște motivațiile noastre – El este Cunoșcătorul inimilor. Dar pentru noi este important să cunoaștem propriile noastre motivații, ca să le aducem înaintea Domnului formulate așa cum trebuie. Și așa vorbesc cei doi ucenici către El: »Ce s-a întâmplat cu Isus Nazarineanul, care era un proroc puternic în fapte și în cuvinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului popor ...«. Ei vorbesc despre faptul că El S-a dovedit în cuvânt și în faptă că este trimis de Dumnezeu și ei vorbesc de faptul, că El, pe care Moise și Scripturile L-au vestit ca Mesia al lor, în mod de neînțeles, de neconceput, a fost dat să fie pedepsit, L-au condamnat și L-au răstignit. De neînțeles – nu pentru că aceasta era o răutate așa de mare a omului. Nu, ci pentru că Dumnezeu a permis toate acestea! Putem fi siguri, că au fost și mulți alții care au gândit la fel ca acești doi ucenici: „De ce a permis Dumnezeu așa ceva, ca oameni răi să se poarte în felul acesta cu Domnul?” »Noi nădărduiam că El este Acela care va răscumpăra pe Israel.« Nu era El Acesta? Putea vreun om să fie ca El? El trebuie să fie totuși Salvatorul! Trebuie să fi orb, ca să nu recunoști aceasta! Pentru noi aceasta pare simplu, nu-i așa? Căci noi știm răspunsul: tocmai pentru că El a fost vândut, că El a fost răstignit și a murit, El putea să devină Salvatorul. Și cu toate acestea rămâne o minune de neînțeles și de nepătruns, că pe acest drum, prin suferințe, cruce, moarte și înviere El a devenit Salvatorul.

Și astăzi este deja a treia zi

»Dar, cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi ...«. Aproape că am întreba pe ucenici: „Dacă voi vorbiți în felul acesta, nu observați voi nimic, nu vi se aprinde nici o lumină? Voi vorbiți despre ziua a treia. Nu vă amintiți de cuvintele, pe care Domnul le-a spus despre ziua a treia? De trei ori a vestit, că El va învia a treia zi.” Acești ucenici spun chiar ei înșiși ce lucruri de neînțeles s-au petrecut deja în această zi: femeile nu au găsit trupul în mormânt. Nu este aceasta destul de clar? Mormântul era gol! Nu există nimic mai impresionant în această dimineață, decât faptul că mormântul este gol. L-au luat romanii? L-au luat fariseii? S-au L-au luat ucenicii, care de frica iudeilor erau înapoia ușilor încuiate? Dar mormântul a fost foarte sever supravegheat!? Nu vorbește aceasta inimilor noastre – mormântul gol? Petru a văzut aceasta, Ioan a fost și el acolo – mormântul gol! Vedeți, așa de blocați suntem noi uneori în gândurile noastre, în mintea noastră. Ucenicii vorbesc mai departe, că femeile au văzut îngerii

care au spus, că El ar trăi. Apoi au fost alți ucenici acolo, care au văzut, că nu era nici un basm, ceea ce povesteau femeile. Dar toate acestea nu puteau convinge pe acești doi ucenici. Ei trebuiau să-L vadă pe El Însuși, ca să fie convinși. Aceasta nu înseamnă, că ei trebuiau să-L vadă cu ochii lor naturali, ci în sens spiritual; vederea cu propria inimă era importantă. Vai, cât de important este aceasta și pentru noi: pe El Însuși trebuie să-L vedem!

Când ucenici au ajuns la capăt cu mărturia lor, Domnul le spune: »O, nepricepuți«. Observați că aceasta se spune credincioșilor! Sunt credincioși care și-au deconectat mintea. Cât de mulți creștini nu se găsesc astăzi, care mai degrabă se lasă călăuziți de sentimentele lor în loc să se lase călăuziți de minte. Domnul le deschide mintea și când ei nu se folosesc de mintea lor, atunci Domnul le spune: »O, nepricepuți!« Ce fel de minte este aceasta? Este mintea din Ioan 5,20, o „minte” spirituală – o minte, pe care tu trebuie s-o primești. Dar dacă noi medităm acum despre înviere, să nu folosim mintea noastră împotriva credinței, ci ca să întărim credința. Aceasta este exact ca și la Petru. Când el vorbea despre înviere și iudeii gândeau: „noi nu cunoaștem aceasta, ce fel de lucruri noi ne povestești tu”, atunci el nu spune: „voi trebuie în sfârșit să credeți aceasta”. El spune: „Domnul Isus S-a arătat aceluia și aceluia, chiar la 500 de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt în viață – voi puteți deci să-i întrebați, folosește-te de mintea ta, omule!” Dar fi atent, sunt oameni care folosesc mintea lor, dar ei nu văd și nu cred. Căci trebuie să fie o minte deschisă de Domnul Isus. Dar ucenicii nu ajunseseră așa de departe. »O, nepricepuți și zăbavnici cu inima ca să credeți tot ce au spus prorocii!« Ei erau zăbavnici cu inima. Erau zăbavnici să creadă cuvântul prorocilor. Remarcabil este aici, că Domnul Isus așează cuvântul Scripturilor mai presus de cuvântul spus de El. El nu spune aici: Eu v-am spus în definitiv totul. De ce nu spune așa? Deoarece ei nu-L cunosc. El dorește în primul rând ca ei să creadă Scripturile. El nu le-a spus: „O, nepricepuți, de ce nu M-ați crezut?!” Nu, ei erau nepricepuți pentru că nu credeau Scripturile, prorocii. »Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?« Textul în original spune aici de fapt: „Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri ca să intre în slava Sa?” Mai întâi trebuiau să vină suferințele. Ele trebuiau să fie înainte de slavă. De fapt aceasta este exact așa și cu noi: mai întâi suferințele, apoi slava. Așa spune Domnul Isus ucenicilor Săi. Ca să poată veni în slavă, El a trebuit să treacă prin aceste suferințe îngrozitoare. Aceste suferințe erau premisa, pentru ca El să poată să ne lase să apărem în slava Sa. El a trebuit să intre în întunericul cel mai profund, ca să distrugă puterea întunericului. El a trebuit să moară, pentru ca să învieze dintre cei morți ca Cel viu în slavă. El a trebuit să Se dea în mâinile lui Satana, ca să nimicească odată pentru totdeauna pe Satana și lucrările lui. »Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?« Nu au vorbit Scripturile despre aceasta?

Domnul explică Scripturile

Începând de la Moise și de la toți profetii, El le-a explicat Scripturile. Ne putem imagina bine aceasta. Pas cu pas El explică capitol după capitol, numai ca să le arate un lucru: toate vorbesc despre Mine. Citește în felul acesta Vechiul Testament, pagină cu pagină, ca să vezi gloria Sa! Fă așa cum a spus Petru, că »... mărturisind dinainte patimile care erau pentru Hristos și gloriile de după acestea« (1 Petru 1.11). Totul vorbea despre El și Domnul lasă lumina dumnezeiască să lumineze peste aceste locuri. Ceea ce prorocii înșuși nu au înțeles, aceasta ne explică El prin Duhul Său, pas cu pas. Aceasta este exact așa cum se spune, că

Duhul Sfânt ne călăuzește în tot adevărul. Dar nu numai aceasta, El ne amintește și de toate cuvintele, pe care Domnul Isus Însuși le-a spus. Da, este Duhul Sfânt Cel care pe drum ne face cunoscut din tot Vechiul Testament Persoana Domnului nostru – și din Eclesiastul, și din Proverbe, și chiar și din cartea Judecători. Pretutindeni se face lumină, ca să-L recunoaștem pe El, suferințele Sale și gloria Sa. O, cât de importantă a fost această învățătură, ce impresionantă! La sfârșit ei au spus: »Nu ne ardea oare inima în noi când ne vorbea pe drum și când ne deschidea Scripturile?« Inimile ardeau. Se spune că inima este urechea sentimentelor noastre și nu a minții. Dar inima este urechea întregii noastre personalități – sentimente și minte. De ce avem noi nevoie, sunt inimi arzătoare. Căci prin aceasta sentimentul nostru se deschide, mintea noastră se deschide. Totul este adus sub regia dumnezeiască. De aceea Duhul Sfânt nu este vărsat în sentimentele noastre sau în mintea noastră, ci în inimile noastre, ca astfel El să poată călăuzi întreaga noastră personalitate. De aceea Domnul nu-Și face locuință în sentimentele noastre sau în mintea noastră, ci în inimile noastre, ca astfel să conducă mintea noastră, sentimentele noastre, voința noastră. Inimile lor ardeau. Aceasta este adevărată învățătură dumnezeiască. Este o învățătură care nu lasă reci inimile noastre, atunci când oferim Domnului Isus ocazia să vorbească inimilor noastre. Dar ținta încă nu a fost atinsă. Ei au nevoie de contactul direct cu El, pentru ca ochii lor să se deschidă. Inimile lor încă nu au înregistrat ceea ce ochii lor vedeau. Trebuia să mai aibă loc ceva. Scripturile vorbeau simbolic. Dar acum trebuia să mai vină ceva, ceva în legătură cu El, care trebuia să amintească ucenicilor de suferințele Sale și de moartea Sa. Și aceasta ne este prezentat într-o intimitate foarte liniștită.

Rămâi cu noi

Ei ajung deci în Emaus. Și Domnul s-a făcut că merge mai departe. El îi pune pe ucenici la probă. Nu, El nu îi constrânge. El nu forțează. Este ca în Laodiceea, El stă la ușă și bate, dar El nu deschide ușa. El ne face, ca noi să-l deschidem ușa. El vine ca în Cântarea Cântărilor la mireasă și strigă la ușă (Cântarea Cântărilor 2). El stă la ușa noastră și bate. El vrea să ne verifice, dacă noi cu adevărat cu toată inima Îi deschidem ușa inimii noastre, pentru ca El să intre cu adevărat la noi, ca să afle toate preocupările inimii noastre, ca El să fie Oaspete la masa noastră. Și așa stăruie ucenicii de El. Da, acolo sunt interese în inimă, trezite prin acțiunea acestui străin, a acestui străin necunoscut. »Rămâi cu noi, pentru că este spre seară și ziua s-a plecat.« Ah, ne putem imagina bine aceasta. Afară s-a făcut întuneric, dar înlăuntru s-a făcut lumină, deoarece Domnul era la ei. Este așa, ca și la Isaac și Rebeca. În această istorisire nu ne este dat tabloul primirii Adunării (Bisericii). Aici nu este nici un luceafăr de dimineață. Aici devine seară. De aceea să primim pe Domnul, așa cum a primit Rebeca pe Isaac. Nu în cer, nu, aici pe pământ, în timpul locuirii noastre în corturi pe parcursul călătoriei prin pustie. Afară devine tot mai mult întuneric, dar înlăuntru devine tot mai luminos. Ca și la Isaac atunci în Egipt. Pretutindeni a fost trei zile întuneric, dar în locuințele lor era lumină. De ce? Deoarece ei aveau mielul în casele lor, mielul care urma să fie sacrificat ca miel de paște, »și lumina lor este Mielul« (Apocalipsa 21.23). Exact așa a fost la ucenicii din Emaus. Când afară s-a făcut întuneric, la ei era lumină în casele lor prin Miel.

»Și a intrat ca să rămână împreună cu ei«. El a venit ca să rămână. Aceasta este foarte important. Te-ai gândit tu cu adevărat, că după masa de seară El a dispărut? Nu, El vine la noi, ca să rămână. Desigur, El a devenit nevăzut, ei nu L-au mai văzut cu ochii lor naturali. Dar

El nu a mai părăsit casa. El a venit, ca să rămână la ei și niciodată să nu mai plece. Am văzut însă deja, că noi învățăm aici două lucruri foarte importante: întâi; dorința adâncă a Domnului să atingă inimile ucenicilor Săi, pentru ca ei să-L lase în casa lor, pentru ca El să vină acum la ei, ca să rămână și niciodată să nu mai plece. Și în al doilea rând: dorința adâncă a ucenicilor, după ce ei au trăit prezența Domnului în casa lor, să se întoarcă acum la ucenicii adunați, acolo unde Domnul este în mijlocul lor.

Domnul a luat pâinea, a mulțumit și a binecuvântat-o, a frânt-o și a dat-o ucenicilor. Acum ochii lor se deschid. Ce clipă măreață, în adevăratul sens al cuvântului! Ei L-au cunoscut. Desigur nu a fost frângerea pâinii ca aceea cu trei zile în urmă în odaia de sus. Dar nu era indiciul clar cu privire la cină? Nu era o scenă emoționantă în seara aceea, când Domnul a frânt pâinea în mijlocul ucenicilor? Acum li se deschid ochii. Frângerea pâinii – nu vorbește ea în modul cel mai clar despre moartea Sa? »Trupul Meu, care este pentru voi«! Nu își amintesc ucenicii în chip minunat de aceasta? Și această aducere aminte de suferințele Sale și de moartea Sa le dă cheia pentru rezolvarea tuturor problemelor lor. Scripturile nu au putut face aceasta. Aici nici nu este Domnul puternic în tărie și cuvânt, ci este Domnul, care prin frângerea pâinii le aduce aminte de suferințele Sale și de moartea Sa.

Tot așa vorbește Domnul și astăzi cu noi! Adu-ți aminte, era prima zi din săptămână. Și astăzi încă, în fiecare prima zi a unei săptămâni noi, Domnul ne vorbește: »Faceți aceasta spre amintirea Mea!« Atunci vestim moartea Sa. Noi nu vestim învierea Sa, cu toate că duminica este ziua învierii și Cel înviat este în mijlocul nostru. Cu frângerea pâinii noi vestim moartea Domnului. Și în această lucrare El S-a făcut cunoscut ucenicilor. Și tot așa este și cu noi. Și noi Îl cunoaștem la frângerea pâinii – în darea trupului Său. Și atunci nu este decisiv, să-L vedem cu ochii naturali. Noi Îl cunoaștem cu ochii inimii noastre, cu ochii credinței. Imaginați-vă, Domnul ar veni cu adevărat duminica vizibil în mijlocul nostru. Ne-am speria noi? Trebuie însă să ne întrebăm: cât de adevărat și real ne dăm noi seama cu credința noastră de prezența Domnului? Căci Domnul a spus, că acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Lui, El este la mijloc. Este El atunci cu adevărat și real prezent? Este El pentru noi cu adevărat prezent, că nu mai contează dacă noi Îl vedem cu ochii noștri naturali sau dacă El este nevăzut de noi?

Dorința după sfinții adunați

Atunci când El S-a făcut nevăzut, ei primesc această dorință adâncă – o dorință după ucenici, o dorință după cei credincioși. Ei vor acum să fie acolo unde sunt adunați sfinții și unde Domnul vine în mijlocul lor. Este realitatea cea mai minunată, că Domnul Isus vine în viața noastră particulară, ca aici să ocupe locul dintâi. Desigur fiecare dintre noi are lucrul lui și îndatoririle lui personale. În afară de aceasta noi a fost puși ca martori între necredincioși și aceasta este bine și important că este așa. Dar ce este aceasta în comparație cu locul binecuvântat, unde credincioșii sunt adunați și Domnul este în mijlocul lor. Pe pământ nu există ceva mai bun! Viața creștină se mișcă între acești doi poli: Domnul în casele noastre și locul unde Domnul este în mijlocul celor adunați. Domnul a fost cu ei în casele lor și Domnul a venit în mijlocul lor, atunci când ei au fost adunați împreună în Numele Său.

Cei doi ucenici fug înapoi în seara aceea. Ei s-au sculat în același moment. Ei au spus: »Nu ne

ardea oare inima în noi când ne vorbea pe drum și când ne deschidea Scripturile?« Acum aveau înțelegere spirituală pentru Scripturile deschise. În același moment se întorc la Ierusalim. Ști tu că sunt aproximativ 12 kilometri? Ce dorință după frații care erau adunați în Ierusalim! Cu adevărat aici în Ierusalim este o Adunare. Și primul lucru pe care îl aflăm, este, că este un loc unde credincioșii își împărtășesc ce au găsit în Domnul. Desigur este totodată important, ca ei să spună Domnului ce au găsit ei în El. Noi am putea face aceasta și atunci când suntem singuri cu El. Dar aici este vorba de a fi împreună, de părtășie. De aceea citim și în psalmi: »Fraților, haideți să ...«! Să nu mai facem noi aceasta? Ucenicii au spus celorlalți: »A înviat Domnul«. Ei au depus cu adevărat mărturie despre aceasta. »Domnul a înviat cu adevărat«!

Tradus de la: [Auf dem Weg nach Emmaus](#)

Traducere: Ion Simionescu